

Tornatermi játékok idején...

Nem csak a születésnaposok ünnepelnek

Ilyenkor, a tornatermi játékok idején, az öregedő futballistáknak a másnaposság kínjait leginkább talán mérkőzősen törtétek feledtetik. A lazítására vett meleg fürdők jótékony hatásának teltével, az izomláz csillapodásával élénken elevenednek ismét a játék nagy pillanatai. A mórachalmi Mikulás Kupán például Bischof majdhogynem a bordásfalról sarkalt olyan gólt, amelyre még a vén sporttrókéák is elismerően bólintottak. A Kisbajtár színeiben versengő Kutas László a tőle megszokott eleganciával játszott. Ennek okán, ha bombalöketet várt tőle az ellenfél, akkor „köhögősen” pöccintette a labdát, amelyik úgy helyeződött az érkező társ lábára, mintha odaragasztották volna. Amikor pedig nem is számíthattak rá, megeresztett néhány felpályás lövést, megnyugtatta a kételkedőket: a volt válogatott játékos „balosa” még mindig félelmetes. Nem a sportszerűségéről, játékszeretéről híres játékoson múltott, hogy a tavalyi győztes Kisbajtár együttese nem vihette haza az elsőnek járó serleget. Igazolva, hogy az alkalomra kiírt tornatermi játékokon bármi előfordulhat...

FOTÓ: GYENES KÁLMÁN

A mórachalmi tornán az automobilos Kóhalmi, Mórincz, Nagy Zs. és Nagy I. minden lövésre figyel

Olyan mérkőzősen, ahol a pálya méretei miatt szögletből bármikor hazaadható a labda még azon se csodálkozhatunk, ha az egyik kapus gólt dob a másiknak. Majdnem megtörtént e ritka eset Mórachalmon, amikor Nagy Zsolt, az Automobil portása, erőteljesen az üres kapura suhintotta alabárd

és Újhelyi ritkán látható bravúrral tudta csak megváltoztatni a börgolyó ívét s menteni a góltól csapatát. A kevésbé ismert, de hasonlóan kiváló kispályás játékosok ilyen alkalmakkor mindig apait-anyait beleadva küzdenek. A zombóbi Német magasságban ugyan nem vehette fel a versenyt

például a szvesés Puskással, de technikai megoldásai, szemfüles szerelése még Kun Lajost is nagyobb erőbedobásra készítették. Bár a szegedi csatár jól ismerte zombóbi ellenfelét a Radnóti hétfők összecsapásairól, határozottan tagadta, hogy a Bokor, Serfőző játékevezetői páros neki fűjt volna, mikor nem adott hetest a büntetőn belüli alakításukért. Ettől függetlenül a pártatlan zsűri nem nekik, hanem „a korban leginkább is előkelő helyen álló” Kóhalmi ítélt a legjobb játékos titulust. (Góljainak számát a kisbajtáros Tóth, míg védéséért Nagy Zsolt kapott elismerést.) Nem éppen a legjobb képet fest a torna krónikásáról, hogy Nagy István, a Szegedi Dózsa hajdani kiválóságát sajnálatos módon kifelejtette a győztesek tegnapi felsorolásakor, de ami történt, az bizony megtörtént.

Sőt, mint utólag kiderült, ha a tornán nem nyer az Automobil csapata, az emelkedett hangulat akkor sem maradhatott volna el, hiszen Mórincz István, a jól ismert Zsiga, aznap ünnepelte születésnapját...

MAJOROS

Elhunyt ifj. Ladányi László

Lulu, Görbe, Luigi, Karika – így becézték közeli, igaz barátai ifj. Ladányi Lászlót... Valamennyi adományozott név, a megkülönböztetés e jegye, a szeretet egy fajta megnyilvánulása volt vele szemben, hiszen nagyon sokan kedvelték, szerették ezt a mókázásra mindig hajlamos, bohém focistát. Fájdalom, már csak múlt időben beszélhetünk róla, emlékezhetünk rá, mert a napokban, 39 éves korában – mondhatni ereje teljében – eltávozott az élők sorából.

Átlagon felüli képességeivel, tehetségével – volt mit örökölnie édesapjától – zseni labdarúgóként kitűnt társai közül. Hazulról hozta, vérebe „oltották” a játék szeretetét, nem csoda, hogy hamar elsajátította fortélyait. Korán felfigyeltek rá, fiatalon vált a SZEAC igazolt játékosává. Ifjúsági válogatottként huszonötször ölthette magára címeres mezt. Első NB I-es mérkőzését 17 évesen játszotta, ám mindössze öt első osztályú találkozón kapott szerepet, többnyire a tartalékszabályban jutott számára mez...

Megunva a mellőzést, 1975-ben a Várpalotai Bányászhoz igazolt, Szegedre 1978 nyarán tért vissza, az NB II-es Dózsa fogadta soraiba. A Hunyadi téren minden tekintetben igazi baráti közösségre lelt Lulu, aki emberi tartásával, leheletfinom cseleivel, játékával vívta ki a labdarúgók, a szurkolók elismerését. Az öltözőben móka-, a pályán karmesterként szórakoztatta a társakat, a publikumot, kivételes szervező és irányító készségével oszlopa volt az 1979-80-as bajnokságban ezüstérmesként végzett Dózsának.

Évek múltával a lila-fehéreknel ugyan befejezte aktív pályafutását, ám a focival nem szakított, különböző kispályás csapatokban hódolt kedvenc játékának. Most már azonban ott sem lelheti kedvét, rakoncátlanul szolgáló szíve a második infarktust képtelen volt kicselezni...

Utolsó útjára december 10-én (csütörtök) 13 órakor kísérik a református temető ravatalozójából.

G.Y.E.

Ami a tudósításokból kimaradt...

Ha az újságíróknak minden apróságról be kellene számolnia egy-egy tudósításban, a legtöbb mérkőzős krónikája alighanem hosszabb lenne a „normálisnál”. Pedig szinte valamennyi mérkőzősen, eseményen (legyen az labdarúgó-, röplabda-, vízilabda-, kosárlabda-, vagy kézilabdameccs) történik olyasmi, amire az Olvasó („utólag”) is kíváncsi lehet. Nos, ezért találtuk ki ezt a rovatot...

EDZETT MIKULÁSOK.

Akik szombaton és vasárnap vették a fáradságot, és várták Csongrád megye településeinek futó Mikulást, tapasztalhatták, hogy a fehér szakállúakat autóbusz követi. Bár, néhány helyen a Téliapók „árván” maradtak. Az indulás után nem sokkal ugyanis Óföldéakon lerobbant a kiséző jármű. „Mit tegyünk?” – kérdéssel tartott rögtönzött ülést a vének tanácsa. Aztán úgy határoztak, a soron következők folytatják útjukat, futnak tovább. Így aztán a főiskoláról szerződött Mikulások 60 kilométert tettek meg egyszuszra, s amikor Nagymágocsnál utolérte őket az autóbusz, maguk is elcsodálkoztak, hiszen a piros gépből kék lett, azaz új autóbust kaptak Óföldéakon. No, hogy minden azért ne menjen simán, másnap a „kék angyal” is bedobta türülközőt. Szentesen ugyanis elfolyt a hűtővíz. Még szerencse, hogy a katonaságnál vasárnap is van szolgálat, s a segítőkéz bakák helyrehozták a hibát, s Baksnál ismét együtt gyűjthették az ajándékokat a Mikulások.

KÖSZÖNET A RENDŐRÖKNEK. Még mindig a Mikulás-futásról. Hiába, egy ekkora megmozdulás nem kevés utóztóingével csendesedik el. A 270 kilométeres futás után a „főkrampusz”, Volford László ennyit mondott:

– A Mikulások és a krampuszok nevében külön szeretném megköszönni a rendőröknek azt a kedvességet, amivel segítettek utunkat. Nemcsak biztosították számunkra a biztonságos közlekedést, hanem, ha kellett – a buszproblémák miatt – még szállították is a Téliapókat. Még egyszer köszönjük...

Cs. G. L. – R. J. A.

Holnap, 15 órától, Szegeden

Csongrád-Bács diákröplabda-találkozó

A megyei sportigazgatóság a diáksport tanácsal karöltve szerdán Szegeden, a Felsővárosi Általános Iskolában (Gyfk u. 5) rendezi meg Csongrád és Bács-Kiskun megye IV. körzetében győztes röplabda csapatainak találkozóját. Az esemény 15 órakor kezdődik a leányegyettesek mérkőzésével, majd azt követően a fiú csapatok lépnek pályára. Huszta Péter, a megyei DST titkára elmondta, hogy ez a rendezvény az első lépésnek számít a diáksport népszerűsítésében, mert a jövőben szeretnék bekapcsolni Békés megyét is, s a sportágak körét pedig bővíteni kívánják.

Szerdán, 17 órakor

MK-visszavágó a Sportuszodában

Az OB I-es vízilabda-bajnokságot fölényesen vezető UTE együttesét látja vendégül holnap, 17 órakor a Szeged SC gárdája. A Magyar Kupa visszavágónak egyértelműen az újpestiek az esélyesei, akik nem egészen két hete 13-6-ra győzték le Csapóékat, azaz „nagyjából” már döntöttek is a nyolc közé lépő csapat „személyéről”.

– Az igencsak kemény szentesi parti után nem sokáig pihenhetünk – mondta tegnap este Pozsgay Zsolt, a szegediek mestere –, hiszen vasárnap a fiatalabb pólólokknak a Komjádi Kupa csoportmérkőzéseinek kellett vízbe szállniuk. Molnár Tamásék előbb a Tatabányát verték 17-3-ra, majd az UTE 20 éven aluli vízilabdázóit is legyőzték 9-8-ra. November végén, az MK első találkozóján két negyeden át mi irányítottuk a játékot, és már mindenki azt hitte, hogy óriási meglepetést okozunk a fővárosban. Aztán Benedekék feláldoztak, és jó hajrával fölényesen nyertek. Bizom benne, hogy szerdán egy (végig) izgalmas meccset játszunk a válogatottakkal felálló UTE ellen, és abban is reménykedem, hogy hazai környezetben nem kapunk ki a Kovács-tanfolyányoktól...

Kovács István visszavágott

Újabb találkozón bizonyult jobbnak a német ökölvívó Bundesligában szereplő Kovács István világ- és Európa-bajnok, olimpiai bronzérmes. A Vasas bokslója ezúttal is vendégként lépett színpadra a TSC Boxring Berlin színeiben a Bayer 04 Leverkusenen ellen. Ellenfele az a Rico Kubat volt, akitől két éve Dublinban VK-viadalon vereséget szenvedett. Most Kovács végig fölényben volt, s a harmadik menetben ellenfelét a mérkőzésvezető leléptette. Kovács István továbbra is veretlen a Bundesligában, a találkozón viszont: Bayer 04 Leverkusenen–TSC Boxring Berlin 16:14.

Az elnök és a szerelem

Villámrajtot vett Szegeden a biliárd Jövőre Európa legjobbjai randevúznak a Tisza partján (!)

Miközben a biliárd különböző szakágai Hegyeshalomtól nyugati irányban már régóta a „nagy kanállal” szponzorált sportágak közé tartozott, addig Magyarországon az elismertség és el nem ismertség határai között kóválygott. Sokan még mindig kissé tanácstalanul viszonynak ehhez a hobbihoz, de tudomásul kell vennünk: hozzánk is betört a másutt oly népszerű sportág. Pécssett 1990 óta hivatalosan bejegyzett szövetségük működik, de a többi vidéki nagyvárosban is gombamód szaporodnak a csapatok. Ezek közül a legjelentősebb a szegedi Magic Pool Club legénysége, amely az I. osztályú Pool csapatbajnokság őszi szezonja után a sárga trikót viselheti. A klub elnökét, Mihály Ferencet (30 éves) legutóbbi találkozásunkkor faggattam az eredmények hátteréről és további terveiről.

– Feri, a Williams Renault-hoz hasonlóan akár ki is hirdethetnétek magatokról: 1992 a siker éve!

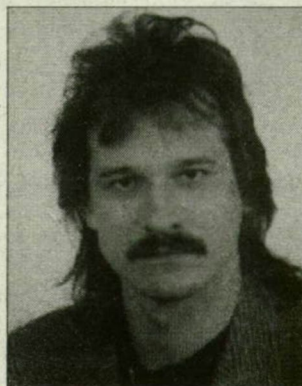
– No, azért ott még nem tartunk, mint a Forma-1 sztárca-pata, ám az biztos, nem aprózunk el lépéseinket. Ahhoz képest, hogy két évvel ezelőtt Szegeden a szervezett biliárdelet csíráit sem lehetett felfedezni, mára – kulturált körülmények között – egyre többen töltik szabad idejüket a zöld asztal mellett. Ugye, mondanom sem kell, ebben óriási szerepe van a Magic csapatának, amely az idei bajnokságban a csúcsra is feljuthat.

– Még mielőtt a meccsekről beszélnék, hadd kérdezzem meg, miképpen kerültél a pozíciódba?

– Üzleti tárgyalásaim során Pécssett – a sportág iránti elkötelezettségem ismeretében – keresett meg a szövetség főtárgyára, Kispál László, aki felkért, vállalam el a kelet-magyarországi menedzser feladatokat. Ekkor alapítottam az általam üzemeltetett Bartók téri szalóban az egyesületet.

– Ezek szerint te automatikusan az I. osztályba kerültek?

– Azért ez nem volt annyira egyszerű! Előbb bemutatógmeccsekre utaztunk, majd tizenegy együttest megelőzve, a

kecskemétiakkal karöltve kerültünk az OB I-be. Mellettünk az előző bajnokság első négy helyezetteje és a legjobb négy fővárosi klub alkotja az első vonalat. A többiek a II. osztály elsőségéért küzdhetnek.

– Úgy tudom, egyetlen hazai mérkőzéseket sem játszhattát Szegeden!

– Sajnos, ez igaz... Az önkormányzat képviselőivel a helyiség bérleti jogával kapcsolatban voltak vitáim, ám a dolgok jelenlegi állása szerint ez a probléma hamarosan rendeződni fog.

– Esetekben ez milyen hátrányokat jelentett?

– Elsősorban rengeteg pluszköltséget, hiszen az ország különböző pontjaira nekünk kellett utaznunk és a szállás, étkezés sem volt olcsó mulatság. Másodsorban az asztal ismeretétől estünk el, ami nálunk legalább akkora előny, mint fociban a hűszezres szurkoló tábor. Ehhez tudni kell, bármennyire egyformának tűnek az egyébként 300 ezer forint értékű versenyasztalok, mindegyik posztón másképpen gurul a golyó és a mandíner íve is különböző.

– Tudom, az őszi szezonban mindegyik győzelmetekre büszke vagy! Ettől függetlenül érdekelne, melyik meccsen nyújtottátok a legkiemelkedőbb teljesítményt?

– Pécsről, az előző évi bajnok otthonából nem kis bravúr volt elhozni a két pontot, bár a szombathelyi diadalunkat még ennél is többre értékelem. Ők az elsőség érdekében még az osztrák ranglista harmadik helyezettjét, Max Lobitzert is leigazolták! Mellette a legjobb magyar biliárdos, Gombkötő

Ferenc is játékosuk, de velük sem sikerült megállítani csapatomat.

– A dinamizmusod ismerve elképzelhetetlen számomra, nem akard külföldről megerősíteni a Magicot!

– Rátapintották a terveim lénegére! Pont a napokban kezdtem tárgyalni Európa egyik legjobbjával – a szlovén Tóth Sándorral –, aki elképzelesem szerint játékosunk és az utánpótlással foglalkozó edzőnk lenne. Nem akarom elkiabálni, ezért csak halkán jegyzem meg, valószínűleg sikerül vele megegyeznem. Itt mondanám el, néhány hónap múlva szeretnék egy alapítványt létrehozni, amely csak a fiatalok és a sport fejlődését szolgálja.

– Játékosaid egyéni értékeléséről még nem beszélünk.

– A német-magyar és az osztrák-magyar válogatott összecsapására Kazinczy Tibor, Kaszap Ervin és Kovács István is meghívót kapott a nemzeti csapatba, ami önmagában is sikert jelent. Velük legalább egyenlő tudású Petrina György, Bárány Szabolcs, Kószó Gábor és Süli Mihály is, csak hogy ők egyéb elfoglaltságaik miatt kevesebb időt tudnak a klubban tölteni.

– Jövőképe?

– December 22-én tartják az országos egyéni bajnokságot s ott, remélem, ismét nem fogjuk „eltörni” a dákót. A nagy álom viszont az 1993-as hazánkban sorra kerülő Európa-bajnokság szegedi rendezése, melynek ügyében már eredményes tárgyalásokat folytatok a szövetség vezetőivel.

– Már csak az érdekelne, a szegedi „bástya” kiéptése mennyibe került neked?

– Ha egy szóval kell válaszolnom, akkor: sokba, ha ket-tővel: nagyon sokba! Szerencsére a barátaim, Rumpf László és dr. Pintér Ferenc (az Adu Kft. vezetői) igen gálánsak voltak, amikor szponzori szerződést kötöttek velünk, de hidd el, itt elsősorban nem a pénz nagysága számít. Az ember az igazi szerelmével soha sem garaszkodhat!

CSONKA LÁSZLÓ